

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ

Νεράζια σγουροπλέξουδη καὶ μαρμελοματούσα
 Θυρεῖ ἀπ' τὰ διάφανα νερά τὸν πρωτοταξιδικάση
 Νὰ νείρεται στὴν κουρπαστὴ μ' ἀτάλευτὴ τὴν ὕψη :
 * - Θαλασσοπερατάρη μου, σὺν τί μοῦ συλλογᾶσαι ;
 Μὴν ἀδερφοῦλες ἔρηστε, μὴ τῆς καρδιάς σου ταίρι ; *
 Καὶ ὁ μαγεμένος στ' ἐρινὴ χέρια καὶ χεῖλ' ἀνοίγει :
 * - Πλουτιά μου, ἐσένα νείρομαι καὶ σένα συλλογοῦμαι ! *
 Μανούλα τὴν ἀκαρτεροῦ. κ' ἡ Ἀγάπη τοῦ δυὸ χρόνια
 Τρίτῃ χρονίᾳ ρασοφορᾶν καὶ κλαῖν ἀγκαλιασμένες !

Σ. 1-385

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΜΠΡΟΥΣΟΣ *

Τοῦ Πάλλη ἰὼνομα εἶτανε προσωρισμένο νὰ συνοδεύεται μὲ μιὰ
 ἀπὸ τίς λαμπρότερες μεταφράσεις τοῦ βγήκε ἀπ' ἀνθρώπου χέρι, — τὴν
 Ἰλιάδα τοῦ Ἀγαποῦσε πάντα νὰ λήῃ αὐτὸς δὲν εἶτανε γεννημένος γιὰ
 νὰ γράφῃ πεζὰ, καὶ δὲν ἔγραφε. Τὸν πίστευα ἀπὸ εἶδος εὐγένεια, μέσα
 μου ὦμο, ἔλεγα πάντα, ἕνας ποὺ μπορεῖ νὰ βγάξῃ τέτοιους περίλαμ-
 πρους στίχους σὺν αὐτοῦς ποὺ βλέπουμε μέσα στὴν «Ἰλιάδα» τοῦ,
 πῶς γίνεται νὰ μὴν μπορῇ νὰ γράψῃ καὶ πεζὰ ἐπίσης περίλαμπρα,
 μάλιστα ὅταν ἔχῃ καὶ νὰ συλλογιστῇ καὶ νὰ πῇ. ὅπως ἔχει σὲ ἀντικεί-
 μενα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν ; Καὶ τώρα, ποὺ μᾶς κἀνήκε τέλος πάντων
 πεζογράφος μὲ τὸν «Μπρουσό» τοῦ, καὶ μᾶς διασκέδασε ὅχι λίγο, νὰ,
 ποὺ εἶχε τὸν τόπο τῆς ἡ ἀπορία μου. Μᾶς βγαίνει πεζοπόρος πρώτης,
 κι ὁ λόγος τοῦ ἀρχίζει τὴν καταπληκτικὴν ἡ ἡμερὰ καὶ ἡμερὰ, καὶ νὰ ἱστορῇ
 σοβαρὰ ἐθνικὰ ψευδία σὲ κοινούς ἀνθρώπους καὶ σὲ κοινὰ παιδιά,
 ποὺ ρήχτιονε τὸν πρῶτο νὰ ποῖμε σπᾶρα τῆς ψευτουσύνης ποὺ βλέ-
 πουμε στὴν κατοπινὴ τους ζωὴ. Δὲν τ' ἱστορεῖ ὅμως μὲ κἀκία, παρὰ
 μὲ κάποιον πόνον πάντα, κ' ὅσοτερά ἀπὸ βαθὺν μελέτη. Κ' ἔτσι ἀπὸ ψευ-
 γὰδι σὲ ψευγὰδι ἐρχόμεστε στὰ μέρη ποὺ ἡ ρεματιά μας ἀλλάζει ἄξαφνα

* Μπρουσό. Σημειώματα ἀπὸ τὸ Νομπελ. Βιβλιοπωλεῖο Γενάρη, ὁδὸ
 Σοφοκλή 3, 1923.